

Lísty

z Rokycan

11/2011

Aktuální heslo:

Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!

Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu neválčí se špatně!

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 15

Na internetu lze „Lísty“ vyhledat na internetové adrese
<http://ksceplzen.cz>

Výroční členská schůze ZO KSČM ve Strašicích

Pavel Vajnar

STRAŠICE - 15. listopadu 2011

Úkolem naší výroční členské schůze bylo zhodnocení práce za uplynulý rok. V tomto období jsme zhodnotili výsledky komunálních voleb. Konstatovali jsme, že došlo k mírnému posílení pozice našich zástupců v orgánech samosprávy. Zatímco v minulém volebním období jsme měli jednoho předsedu komise rady obce a jednoho nezařazeného člena zastupitelstva, v tomto období jsme vedle předsedy komise RO získali pozici předsedy kontrolního výboru zastupitelstva obce, do kontrolního výboru byl jmenován další člen naší organizace. Sporadická je již delší dobu účast našich členů na jednání zastupitelstva obce, částečně je dána menší mobilitou našich členů, částečně se na této nízké účasti projevuje i pokles zájmu o dění v obci. To není bolest pouze naší organizace, malý zájem o společenský život se projevuje v celé společnosti.

Účast organizace na veřejných akcích

V průběhu roku jsme se účastnili podle možností akcí pořádaných okresním výborem KSČM, jako oslav MDŽ a prvomájové manifestace. K uctění památky obětí 2. světové války a okupace ČSR fašistickým Německem se zástupce organizace zúčastnil položení kytic u památníku v obci, členové organizace uklidili hrob neznámého vojáka RA na strašickém hřbitově. Kytici k hrobu položila delegace ruského konzulátu vedená generálním konzulem Ruska v Karlových Varech. Akce se zúčastnil spolu s delegací OV KSČM i zástupce naší organizace. Zúčastnili jsme se rovněž akcí pořádaných obcí k uctění památky obětí 1. a 2. světové války a shromáždění u příležitosti vzniku samostatné ČSR.

Spolupráce se zájmovými organizacemi.

Naši členové se podle svých zájmů podílí na práci občanských sdružení, zahrádkářů, chovatelů, hasičského sboru apod. Vzhledem k tomu, že se naše členská základna snížila na 37 členů většinou pokročilého věku, členských schůzí se účastní pravidelně 8 - 12 členů, svolali jsme za uplynulý rok i s touto výroční schůzí pouze dvě členské schůze. Rovněž výbor se scházel podle potřeby nepravidelně. Pro zlepšení informovanosti jsme v tomto roce zavedli novou formu práce,

pro imobilní členy organizace zpracováváme krátké písemné informace. Tyto informace jim po jednání členské schůze doručujeme.

Levicové uskupení

V levé části politického spektra ČR vzniklo v posledních měsících nové hnutí. Subjekty sdružující se ve "Společenství práce a solidarity" deklarují, že se hlásí k sociálně spravedlivé společnosti a progresivnímu zdanění. Zásadní je pro ně zajistit všem občanům důstojnou existenci. "Chceme Evropu autenticky demokratickou a sociálně spravedlivou. Evropu svobodných občanů a jejich aktivního podílu na rozhodování o všech klíčových otázkách. Nechceme Evropu elit, ratingových agentur a sobeckého kapitálu, řekl jeden z mluvčích SPaS Jan Kavan.

Mezi spolupracující subjekty Společenství práce a solidarity patří Alternativa zdola, Evropská levicová platforma ČSSD, Klub společenských věd, KSČM, Levicové kluby žen, Ne základnám, Nová antikapitalistická levice, Rada seniorů a další občanská sdružení a iniciativy. Společenství práce a solidarity si klade za cíl sjednotit různá občanská sdružení a politické strany na společné myšlenky, kterou je boj za práva a přijatelný život lidí žijících se prodejem své vlastní práce.

Okresní konference KSČ

Pro letošní rok stojí před stranou a tedy i před naší organizací dva důležité úkoly: Příprava na jednání okresní konference KSČM a zajištění voleb do krajského zastupitelstva a do Senátu parlamentu ČR.

Okresní konference KSČM proběhne 28. ledna 2012 od 9. hodin v Kulturním domě ve Volduchách. Podle klíče stanoveného pro zastoupení na okresní konferenci se jednání konference z naší organizace zúčastní dva členové.

Výbor očekává vaše návrhy na delegáty konference. Pro jednání výročních členských schůzí, okresních konferencí a VIII. Sjezdu KSČM vydal ÚV KSČM materiály pro diskusi a případné návrhy. Tento soubor obsahuje několik dílčích materiálů. Jsou to Výzva ÚV KSČM a Socialismus v 21. století, Hlavní úkoly a zaměření práce strany po VIII. Sjezdu KSČM a Návrh změn stanov. Jednotlivé články a komentáře k nim vycházejí v Haló novinách a stručně vás s nimi seznámí v dalším programu dnešní schůze s. Kubů. Na výsledky okresní konference bude navazovat VIII. sjezd KSČM, který se bude konat 19. a 20. května 2012 v Liberci.

Volby do krajského zastupitelstva

Druhým, neméně důležitým úkolem, je propagace kandidátů KSČM pro volby do krajského zastupitelstva Plzeňského kraje a do Senátu parlamentu ČR.

Zastupitelstva krajů jsou nezastupitelnou složkou státní správy. Vláda a parlament na ně převádí stále více zodpovědnosti, převážně bez patřičných finančních prostředků (na výkon státní správy). Při výběru doporučených kandidátů vycházel OV KSČM z doporučení ÚV a na předních místech navrhl k nominaci ženy a mladé členky a členy strany.

Soudružka JUDr. Zd. Lišková má bohaté zkušenosti z práce v městském zastupitelstvu.

Do krajského zastupitelstva kandiduje opakovaně soudružka Šimová a soudruh Šoufl.

Oba jsou mladí členové strany a se svojí kandidaturou souhlasí. Podle výsledků posledních voleb do krajského zastupitelstva získal okres Rokycany dva mandáty. Podle vývoje preferencí by mohli být zvoleni za KSČM Rokycany, opět dva až tři členové do krajského zastupitelstva. Výbor doporučuje členské schůzi, aby přijala navržené kandidáty za vlastní, a členové KSČM, aby je propagovali v předvolební kampani.

Z JEDNÁNÍ OV KSČM - 16.11.2011

Podle plánu práce, bylo v tento den provedeno jednání pléna OV KSČM v budově okresního výboru.

Na jednání bylo přítomno celkem 16 členů OV - nepřítomno celkem 5. Z hlediska počtu přítomných byla schůze POVKSČM usnášeníschopná.

Jednání zahájil předseda OV s. Šmejkal Karel - další řízení schůze provedl s. Dufek

Vyhodnocení plnění stanovených úkolů roku 2011.

Ve svém úvodním vystoupení zhodnotil stav plnění úkolů uplynulého období předseda OV s. Šmejkal. Posoudil zapojení jednotlivých ZO KSČM i jednotlivců v plnění stanovených cílů činnosti okresní organizace.

Pro další období konce roku 2011 a nastávajícího roku 2012, v období do konání VIII. sjezdu KSČM, zdůraznil hlavní cíle činnosti okresní organizace.

Mezi hlavní cíle a úkoly je nutno považovat:

- dokončení jednání VČS ZOKSČM, - přípravu a provedení okresní konference ,
- přípravu delegátů okresní organizace k jednání VIII. sjezdu KSČM v Liberci,
- v roce 2012 plně zabezpečit průběh volební kampaně v přípravě voleb do KZ a do Senátu Parlamentu ČR
- dále věnovat pozornost rozvíjení členské základny, zvláště přijímání nových členů strany.

Průběh a provádění VČS ZO KSČM bylo dalším bodem jednání POV.

Výroční jednání ve formě členských schůzí nebo besed bylo provedeno již u větší části okresní organizace. Na jednání OV byla dána podrobná informace z jednání ZO KSČM ve Strašicích, kde se zúčastnili zástupci OV ss. Šmejkal a Dufek, a v ZO ve Zbiroze. O jednání ve Strašicích je uvedena úvodní zpráva v první části Li z Rokycan. Na jednání VČS ve Zbiroze byli přítomni zástupci okresní organizace, ss. Lišková a Zajíček a společně s nimi i poslankyně Parlamentu ČR s. Levá.

O průběhu této schůze budeme informovat naše čtenáře v dalším vydání Listů z Rokycan.

Provedení výročních jednání je důležité pro přípravu k jednání okresní konference.

Výroční jednání ve svých závěrech volí výbory a předsedu ZO, deleguje své zástupce na jednání OK , navrhuje složení OV, delegáty Sjezdu a další funkcionáře.

Příprava krajských voleb a zvláště pak voleb do Senátu byla hlavním bodem těchto výročních jednání.

V této části jednání byl rozhodnuto, aby se jednání VČS v Dobřívě se zúčastnil člen OVKSČM s. Vataha. Další jednání hrádecké ZO bude provedeno 22.11.2011 v Hrádku. Téhož dne bude jednání rokycanských ZO v zasedačce OV.

Kandidáti voleb do KZ

Seznam kandidátů v abecedním pořadí: ss. JUDr. Lišková Zdeňka, Soufl Petr, Šimová Lenka, RSDr. Šmejkal Karel, Ing. Vataha Michal, Veselý Miroslav, Vild Miroslav a Zajíček Jiří.

Z diskuze o tomto problému vyplynula nutnost i povinnost všech členů okresní organizace aktivně a iniciativně se zapojit do předvolební kampaně, abychom dokázali společně vyšší výsledek ve volbách nejen do KZ, ale hlavně ve volbách do Senátu PČR. **Naším společným kandidátem je PhDr. Ing. Jiří Valenta, o němž v příštím čísle přineseme podrobnější informace.**

Návrh rozpočtu na rok 2012

V dalším bodě jednání byl projednán návrh rozpočtu na rok 2012 Tento přednesl po jednotlivých položkách předseda OV s. Šmejkal.

Diskuse

k projednávaným bodům byla prováděna vždy k dané problematice.

Usnesení

V závěru jednání byl projednán a schválen návrh usnesení z jednání POVKSČM.

Schváleno bylo: Zhodnocení roku 2011, hlavní cíle okresní organizace pro další období a návrh rozpočtu okresní organizace na rok 2012,

Na vědomí: Zpráva o průběhu jednání VČS ZOKSČM, přípravě voleb do Zastupitelstva Plzeňského kraje a zahájení volební kampaně voleb do Senátu PČR,

Bylo uloženo:

- vyhodnotit diskusi z jednání POV ze dne 16.11.2011.
- výborům ZO zaměřit svoji pozornost na dokončení výročních jednání
- všem členům OV KSČM aktivně se podílet na zajištění volební kampaně v roce 2012 v místě svého působení
- s projednanými problémy seznámit předsedy ZO na poradě s předsedy dne 23.11.2011
- v měsíci lednu roku 2012 předložit zprávu o hospodaření OVKSČM v roce 2011
- provést mimořádné zasedání POV KSČM dne 14.prosince 2011 od 15,30 hod.

Předseda OV KSČM Karel Š m e j k a l

Jde o záchra- nu nemocnice

Odsud'me společně snahy o omezení rozsahu zdra- votní péče v Rokycanech

PhDr. Ing. Jiří VALENTA, Plzeň

Všichni jsme si vědomi toho, že rokycanská nemocnice poskytovala po léta nezbytnou zdravotní péči pro rozsáhlou spádovou oblast. Až na ojedinělé případy byli občané s úrovní ošetření a související prací lékařů a zdravotního personálu spokojeni. A to dokonce i přes smutný fakt každoročního navyšování nejrůznějších plateb, regulačními poplatky při ošetření a hospitalizaci počínaje nebo například doplatky za léky či platbami za jednotlivé položky na receptech konče.

Po více než dvaceti letech od "listopadových událostí", které měly podle pravicových exponentů, přes úvodní utahování opasků, občany katapultovat mj. i do sfér kvalitního a široce dostupného zdravotnictví, stojíme nyní spíše před destrukcí celého státního zdravotního systému. Jsme před krachem po léta propracovávaného aparátu, jenž sice nebyl ve své době prost četných chyb a nedostatků, ale zjevně fungoval, byl bezplatným a široce dostupným a snažil se o rovnost v přístupu ke všem pacientům.

Rokycanská nemocnice, řadící se mezi čtyři krajské nemocnice (rozuměj: krajem řízené), disponující tzv. lůžky akutní péče by měla, společně s nemocnicí stodskou, částečně o tento výdobytek brzy přijít. Zdravotním pojišťovnám se tato lůžka stále více prodražují, nerentují se tak jak by asi měla a tudíž je na ně uplatňována strategie "rychle pryč s nimi". Nelze se již ani divit, vždyť přesně podle tohoto "mustru", v systému všemocného tržního hospodářství, dnes fungují i jiné ryze sociální sféry jako je školství, sport, kultura aj.

Co na tom, že omezením těchto služeb **nastane výrazné zhoršení dostupnosti, a to jak vzdálenostní, tak i časové?**! Zodpovědným osobám tedy v tomto ohledu nebude vadit, že **dojde primárně nejen k omezení počtu pracovních míst na Rokycansku, ale následně i k případům ohrožení zdraví a života, když obrovsky stoupne riziko z prodlení?** A to není rozhodně cesta, která by naše zdravotnictví mohla vést správným směrem!

Jenže "boj" v rokycanské nemocnici se nevede pouze o počty lůžek akutní péče. Další a postupné ořezávání nejruznějších nerentabilních zdravotních služeb, by s pravděpodobností rovnající se jistotě vedlo k jejímu zániku, a proto je nutno veřejně a s co největší rozhodností požadovat, aby samotný zřizovatel - Plzeňský kraj již začal aktivně konat. Při jednáních se zdravotními pojišťovnami, zejména potom s VZP, musí zástupci našeho kraje v zájmu občanů **tvrdě prosazovat, počínaje rokem 2013, opět stejný rozsah a kvalitu zdravotní péče a služeb tak, jako tomu bylo alespoň doposud.** O cestě zpět, směrem k ústupkům pojišťovnám, uvažovat nelze!

Považme, že v rokycanském zdravotním zařízení by od **uvedeného roku 2013 neměla**, podle restriktivních představ ministerstva zdravotnictví, které jsou často podivuhodně shodné s "podnikatelskou strategií" zdravotních pojišťoven, **fungovat nejen porodnice, ale i například ani gynekologie a dětské oddělení.** Zamýšlená "úsporná a efektilizující" opatření by se **měla dotknout dokonce i chirurgie, jejíž činnost by měla být výrazně utlumena.**

Kdyby se tato zamýšlená rušení a omezování zdravotních provozů skutečně odehrála tak, jak jsou připravována a plánována, **nastala by pro mnoho obyvatel rokycanské spádové oblasti v podstatě velice obtížně řešitelná situace**, ke které mají ostatně při kondici naše zdravotnictví částečně již teď nakročeno.

Problémy by nově nevznikly jen potřebným občanů, ale i zodpovědným úředníkům na krajském úřadě. Provoz zbytkové části rokycanské nemocnice by se nově stal velice drahým a neefektivním, a jak bylo uvedeno již v úvodu příspěvku, **vše by směřovalo k postupnému zániku kompletního lékařského centra.**

Ostrý odpor proti omezování péče či dokonce rušení částí nemocnice vyjevili již zástupci občanů ze Sdružení měst a obcí Plzeňského kraje v prohlášení, které adresovali vedení krajského úřadu. Ale **aby se věci veřejné skutečně pohnuly tím správným směrem, a aktuální stav v rokycanské nemocnici zůstal alespoň zachován, bude nutno vyvinout ještě mnohem větší úsilí, pokud možno nás všech.** Nejde přece o nic menšího než je lidské zdraví, kvalita života a někdy bohužel i o ten život samý.

Oslavy 94. výročí Velké Říjnové socialistické revoluce

G. A. Zjuganov: Jen socialismus zajistí Rusku skvělou budoucnost

Zdroj: <http://kprf.ru/> 07.11.2011

V Moskvě, v Leningradě i v dalších ruských městech občané na shromážděních vzpomněli 94. výročí VŘSR. V Moskvě uspořádala velké shromáždění Komunistická strana Ruské federace, kterého se zúčastnilo podle organizátorů 50.000 osob, podle policie jen 4000.

V prohlášení, vydaném Ústředním výborem KSRF se mj.

uvádí:

„Vážení soudruzi, přátelé!

Blíží se slavný svátek – Den Velké říjnové socialistické revoluce. V tisícileté historii naší země bylo mnoho velkých událostí. Avšak zejména sovětská historie je jimi prolnta ve všech směrech rozvoje společnosti.

Před 94 lety naše země otevřela novou epochu. Epochu ekonomického a kulturního vzletu, politických a budovatelských vítězství. Epochu Georgie Žukova a Konstantina Rokossovského, Sergeje Koroljova i Ogora Kurčatova, Alexeje Stachanova i Jurie Gagarina, Michaila Molochova i Konstantina Simonova, Věry Muchinové i Sergeje Bondarčuka...“

Lukašenko: Historie potvrzuje význam ideálů Velkého Října

07.11.2011

<http://iraqwar.mirror-world.ru/article/259734>

День Октябрьской революции отмечается в Белоруссии 7 ноября, этот день отнесен к разряду государственных праздников и объявлен выходным.

Den Říjnové revoluce se oslavuje v Bělorusku 7. listopadu jako státní svátek.

President země Alexandr Lukašenko ve svém poselství k občanům zdůraznil význam Velkého Října – osvobození pracujících od vykořisťování a útisku, potvrzení rovnoprávnosti a sociální spravedlnosti. „Úsilí národů k samostatnosti a nezávislosti v zemi je zabezpečeno našimi dědy a otci v době cizí intervence, v tragickém období Velké vlastenecké války, v postsovětském období v 90. letech“, hovoří se v poselství. Prohlásil, že „běloruský lid si vybral cestu vybudování suverénního sociálně orientovaného státu“.

Po posledních presidentských volbách, na kterých byl opět na další období zvolen A. Lukašenko presidentem, zasáhla i Bělorusko těžká finanční a hospodářská krize. Lukašenko byl donucen schválit plán mohutné privatizace, aby získal kredity. (Interfax)

Kdo šetří - je okraden! aneb Poučení ze současného krizového vývoje....

Kapitalismus s lidskou tváří nám neustále ukazuje, jak je loupeživý. Jediným cílem tohoto molocha a jeho strůjců je tahat peníze z peněženek občanů a hromadit papírové, movité i nemovité bohatství.

Obyčejný občan se starostmi, aby nepřišel o práci a mzdu, aby mohl zaplatit všechny daně a všechny poplatky, všechny nutné potřeby k živobytí – musí šetřit. To jediný způsob, jak přeplavat rozbouranou kapitalistickou řeku a neutopit se.

Šetřit znamená silně omezovat výdaje, které se denně na něj hrnou.

Jenže kapitalismus s lidskou tváří postavil všechno na hlavu. Chceš šetřit vodou? Šetří, šetří, je to bohumilá činnost. Jenže – za krátký čas se dozvídáme, že se zvýší ceny vody, protože se snížil její odběr konsumenty.

Chceš šetřit elektřinou. Dominový efekt se opakuje – když šetříš, tak poškozujeme zisky podnikatelů, neboť omezením spotřeby elektřiny omezuješ taky zisky podnikatelů. Tak se brzy člověk dozví, že se ceny elektřiny zvyšují o další procenta. Obdobně je to i s plynem, s houskou, mlékem a se vším. A ubozí podnikatele mají ještě jeden argument. Parlament zvýšil tak zvané DPH o 5%? My zvýšíme ceny všeho potřebného o 18 nebo 20%. Přece se nenecháme zchudnout. A tak se dozvídáme, že v důsledku zvýšení DPH se globálně zvyšují ceny všech lidských potřeb.

Podnikatelé to svedou na vládu a parlament a my dole můžeme šetřit, jak chceme.

Všichni podnikatelé, bankéři, lichváři, zloději a tuneláři si stěžují, že je krize a že mají obrovské ztráty na ziscích. Pak se obratem dozvídáme, že XY banka měla v loňském roce čistý zisk 16 miliard Kč – zejména proto, že zvýšila také poplatky za každé hnutí, které provede s našimi úsporami nebo důchody, které výplatní důchodkový úřad nám posílá přes banky.

Nemáme peníze, nemáme zisky! Křičí všichni. Občané jsou líní, málo pracují, málo se vyrábí. Křičí tíživě.

Obchody jsou plné zboží, i zkaženého, ale milión nezaměstnaných, bezdomovců i důchodců musí živořit, protože ceny jdou horentně nahoru a my dole je nemůžeme dohonit.

Zdá se, že nejhůře nejen v této zemi, ale po celém světě, se mají bankéři, zbrojaři, lichváři, velkoupežníci apod. A tak si někdy člověk říká, že bychom měli pro ně pořádat charitativní sbírky a dát jim poslední naše groše, aby netrpěli. Proč se tedy kapitalismus s lidskou tváří musel znovu „nastolit“? Především proto, aby zejména bývalí podnikatelé, velkostatkáři, bankéři, lichváři atd., jimž byl jejich majetek v důsledku kolaborace s okupanty tzv. Benešovými dekrety zkonfiskován, přišli opět ke svému majetku, aby mnozí či většina charitistů se dostala nízkou ke žlabu (vidíme to podnes, kdo zbohatl a kdo drží velekněžské úřady ve státě, či kdo koho chválí a vyznamenává).

Většinu z občanů, kteří na Letenské pláni 17. listopadu 1989 cinkali klíči, dnes pláče nad výdělkem. Jsou ještě chudší, než kdykoli předtím. (Cis)

Drobnosti

Porovnání průměrných mezd

Současná průměrná mzda je zhruba 23 500 Kč, tj. více než sedm násobek průměru v r. 1989 (3123 Kčs dle Statistické ročenky). Vzhledem k tomu však do současné průměrné mzdy započítávají i vysoké platy nynějších českých zbohatlíků, zdá se průměrná mzda vysoká, ve skutečnosti však skutečná průměrná mzda 4-5 miliónu dolních vrstev je mnohem nižší. Přesto provedeme-li porovnání „koupěschopnosti“ dnešní kapitalistické koruny a koruny socialistické (ekonomové ji vyjadřují 10:1), vychází, že za socialismu představoval průměrný plat 31.230 Kč, což je minimálně o 10.000 vyšší, než současný průměr.

Průměrný plat českých vojáků v Afghánistánu

Ten v průměru dosahuje zhruba 25 tisíc korun a v Afghánistánu k tomu pobírají příplatek až 5000 dolarů (85 tisíc korun) měsíčně.

Kradou stále víc

„Podnikatel (miliardář Andrej Babiš v nedělní diskuzi v ČT 13.11.2011) přirovnal Českou republiku k velké Potěmkinově vesnici. „Žijeme v jedné hrozné lži. Už tady není vůbec žádná perspektiva,“ řekl s tím, že všichni politici kradou, ale každá nová vláda si říká o ještě větší úplatky. „Dálk nešel pod pět set, s Řebíčkem přidali tři nuly. Bárta nezastavil výstavbu dálnic, aby ušetřil, ale aby vybral ty peníze teď on,“ zaznělo v průběhu výstupu.“

Hotely kde spí bohatí a slavní - sto tisíc za noc, luxus či i vlastní sauna

„Prezidentské apartmá v hotelu Mandarin Orientál (v Praze) stojí přibližně 100 000 korun za noc... Luxusní prezidentské apartmá o rozloze 156 metrů čtverečných se nachází v 8. patře hotelu InterContinental Praha. Noc v takovém apartmá vyjde přibližně na 110 000 korun... U Zlaté Studně: romantika s domáckou atmosférou... Hotel nemá přímo prezidentské apartmá, rozděluje tedy jen pokoje a tzv. suity, které jsou o poznání reprezentativnější.... Ceny v nejlepších apartmá začínají na 450 eurech (12 700 korunách)....“ (Zdroj: <http://www.novinky.cz/ekonomika/249661-hotely-kde-spi-bohati-a-slavni-sto-tisic-za-noc-luxus-ci-i-vlastni-sauna.html>)

Rokycany: (ZR) Zuřivý Reportér našeho listu se pokusil rovněž otestovat hotelové ceny a služby v býv. Královském svobodném městě Rokycanech a došel k závěrům, že nejluxusnějším hotelem v tomto městě je interpajzl zvaný „Na čurandě“ čili „Pod Litohlavským mostem“, kde pobyt

s plným komfortem pro bezdomovce se „caluje“ asi na 2 koruny denně, ale nemá zařízení prezidentské apartmá, zatímco mezinárodně uznávaný hotel u mostu blízko býv. Lázní, který

nese název „Díra u řeky“ je v rekonstrukci, neboť v něm se teprve nyní buduje nejen apartmá pro presidenty, ale i pro mocné podnikatele, bankéře i lichváře. Jeho otevření zajistě oznámíme v našich „Listech“. Nejsou to jediné „interpajzly“ v Rokycanech, v nichž přespávají ti „nejbohatší“ obyvatelé a v nichž prezident či jeho lokajové, premiérové či jejich tajemníci, ministři a jejich rádcové, ostatní velmi početná vládní kamarila, vrchní tuneláři, loupežníci a hraboši nikdy nepřenocují. Bylo by jistě velmi zajímavé a na zkušenosti cenné, kdyby aspoň jeden z této věrchušky zkusil být na jednu noc vyměnit své apartmá v luxusních hotelích za pobyt pod mostem, v kanálech, v odlehlých barabiznách či v kartónových krabicích, přespát.

Obchodníci šroubují ceny vzhůru už nyní

Tak zní titulky v deníku Právo (12.11.2011), který pozoruje na to, že se zrychlila inflace. Zdražuje se zejména zboží, které nejde nahradit ničím jiným – potraviny a nápoje, doprava i oblečení. „Například chleba podle Českého statistického úřadu zdražil meziročně o 25,7%, běžné pečivo o 24,9%, cukr o 27,8% a káva o 26,3%. Stouply i ceny bydlení, zemní plyn je dražší o 12,5%, elektřina o 4,6%... Důvodem je chystané zvýšení daně z přidané hodnoty (DPH) z 10 na 14 procent...“

Co se stane po 1.1., kdy se zvýší DPH na 14? Obchodníci opět vyšší ceny o další procenta, takže skutečné ceny budou ještě vyšší...

Kam to povede? Jak říká herec Jiří Kramol, je to malér a bude to ještě větší malér. Lidé se začnou bouřit a možná vypukne i nějaká ta velká defenestrace. Podle katastrofického scénáře Nečasovy vlády má dojít v r. 2112 ke zhoršení situace tak dalece, že se budou snižovat mzdy, zmrazí se důchody, případně se budou snižovat... Toto snižování se bude týkat především jen tzv. nízkopříjmových (ve skutečnosti tuze vykořisťovaných) skupin obyvatelstva, tedy pracujících, důchodců, zaměstnanců státní správy i samosprávy. Českých četných oligarchů (podnikatelů, obchodníků, bankéřů, lichvářů, „stínových kapitalistů“, žijících ve stínu ze špinavých peněz a akcií, tedy skupiny, která mocně vládne této zemi a mocně krade), se to týkat jistě nebude. Oni přece „nemají z čeho platit“ a konec konců, proč by platili, když „jsou tak chudí“. Člověk by se málem slitoval nad panem Šášou Vondrou, Grossem, Bártou, ba i exministrem Kocourkem nad tisíci dalších, kteří se topí v stamiliónech a snaží se okrást i své rozvedené manželky. Když mají tu odvahu okrást i samotnou manželku, proč by neokradli ostatní občany, ke kterým nemáj prázdňý vztah a které pokládají za dojný krávy? (Cis)

Kam se poděla Revoluce?

Chris Hedges

„Vítejte v revoluci. Naše elity se předvedly v plné kráse. Nemají co nabídnout. Mohou ničit, ale nedovedou stavět. Mohou potlačovat, ale nedovedou vést. Mohou krást, ale nedovedou sdílet. Mohou mluvit, ale nic přitom neřeknou. Jsou stejně ztracené a bez užitku jako vodou nasáklé knihy, stany, spací pytle, skříně, bedny s jídlem a oblečení, jež popeláři v úterý ráno naházeli do kukavozů v New York City. Nemají žádné myšlenky, žádné plány a žádnou vizi pro budoucnost.“ (Chris Hedges 17.11.2011, Tak vypadá revoluce, <http://www.blisty.cz/art/61031.html>)

Jedni si myslí, že Revoluce patří do depozitářů archívů, jiní do muzejních sklepů, další míní, že se může procházet po Václaváků, protože je již neškodná, sousedi jsou spokojení, že slepá Spravedlnost ji zavřela za katr, nesousedí nemají tušení, kde je, další krčí rameny a neví o čem jde, lidé na chodnících ji hledají ve sklepeních starých katakomb, politici jsou rádi, že mají Justici, která všechno zařídí, poslanci spí klidně, protože odhlasovali zákon o zákazu Revoluce, Senátoři ještě tu a tam křičí, že ji včera večer viděli přestrojenou na Národní třídě, Policie spis o trestním chování Revoluce úspěšně uzavřela, ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů, totiž pro potírání komunismu, neustále vydává poplašné antisocialistické výzvy k potlačení „zločinného socialismu“ i dvacet let po restauraci kapitalismu a k opatrnosti, neboť Revoluce je všude. Jeden ještě senátor se tváří, že ji spatřil na Bajkale, ale že je moc daleko, jiný, že je příliš blízko- až za dveřmi našich bytů. Program pravicové strany uznává jen pravicovou revoluci, program levicové strany říká, že žádná není a nebude, neboť se vše ve společnosti řeší a bude i nadále řešit již podle hesla, že všichni „jsme si rovni“ – pravice i levice budeme při řešení poměrů padat si přátelsky do náruče nebo že si sedneme v hospodě a tam všechno evolučně vyřešíme. Další levicová strana zatím o revoluci nic neví, takže o ní jen pátrá a do světa vysílá své emisary, aby ji našli a uklidnili ji.

Co bude dál?

Motto: Podle statistik mezinárodních agentur „nejdéle pracují v Evropě tři národy: Češi (1980 hodin za rok), Slováci (1978) a Řekové (1934).“ Pro porovnání: Severoameričané čili obyvatelé USA pracují jen 1825 hodin ročně, čili o hodně méně než Řekové či Češi...

Zvykli jsme si na to, že dnes každý „řádný“ kapitalistický hospodář (zejména v bývalých socialistických zemích), se má starat o sebe a nemá se spoléhat na sousedy či nesusoudy (tedy na přátele i nepřátele), na obyvatele obce, na instituce, parlament, Senát, vládu či presidenta. Přece president, vláda či parlament nejsou tu pro nějaké občany, ale – pro především sebe. Ať si každý dělá pořádek na „svém znovuobnoveném kapitalistickém dvoře“. Vrchnost je tu jen proto, aby vydávala své zákony a nařízení, aby jimi ospravedlnila své zločinné konání, a především pak spolu s tiskem, televizi, rozhlasem, internetem a dalšími propagačními nástroji, demokraticky vyhrožovat všem, kteří by chtěli nastolit jiný než kapitalistický řád „volné ruky trhu a nedotknutelného a posvátného soukromého vlastnictví“.

Vrchnost tak vytváří ke všem svým protilidským činům pevnou a neznitelnou hradbu, aby donutila masy lidí být poslušnými její nadvládě a legalizaci jejího „poctivého“ úsilí po trvalých krádežích a loupežích majetku obecného.

V módě je dnes klást si otázku, kdo v Evropě pracuje nejintenzivněji a nejhrouževnatěji? Národy soutěží mezi sebou o lenost nebo pracovitost. Hellada a Helénové byli prohlášeni vysokými (německými i českými) reprezentanty jako nemakačkové, kteří „sedí pod cypřiši, popijí ouzo a nic nedělají“. To nám tvrdil nedávno i sám český president Václav Klaus. Udělal však z naprosté neznalosti středomořských poměrů a z neznalosti dendrologie velkou chybu. Lidé středomořští – a v tomto případě i Helénové – sotva sedí nebo leží ve stínu cypřišů, jak se president domnívá, ale pokud by chtěli pokojně pít své ouzo, tak snad pod piniemi, pod košatými fíkovníky, platany a jinými listnatými stromy, které poskytují dostatek stínu, zatímco cypřiše jako stromy jehličnaté a rostoucí jako topoly jen do výšky, by sotva držely „lí-

ným Helénům“ byt' skromný stín. Ostatně jehličí z cypřišu by jim kazil chuť bílého nápoje zvaného ouzo.

Ale to již nechme stranou, mluvíme stále o tom, kdo je nejpracovitější dejme tomu v Evropě a kdo je nejlínější čili parazit. Já jsem došel k opačnému názoru, než pan prezident. „Nejpracovitějšími“ v Česku i jinde jsou přece očividně kapitalisté – podnikatelé, bankéři, lichváři, majitele mocných realit a podobní, kteří např. v Česku stačili svou intenzivní a stachanovskou prací uchvátit veškeré bohatství bývalé Československé socialistické republiky, pak Československé federativní republiky, poté pak po rozbití Československa jen České republiky, a toto bohatství kouzelným proutkem si přivlastnit. To oni pracují ve dne v noci, aby jim náhodou neušla nějaká příležitost ke zbohatnutí a ke rozhojnění „soukromého majetku, který vyhlásili jako v temném inkvizičním středověku za „posvátný a nedotknutelný“. Dnes se malá část obyvatel nemodlí k bohu, ale k soukromému majetku, prohlášenému za „posvátný“.

V úvodu jsem položil otázku „kam se poděla Revoluce?“ Ano, znova se ptám, kam se poděla Revoluce poté, kdy byl znova nastolen hrubý a bezohledný kapitalismus? Kam se poděla oně v minulosti bouřlivé revoluční proudy a hybné a pohyblivé mocné masy lidstva, které dobývaly na ulicích a náměstích i na barikádách svá skromná práva?

Zdánlivě se zdá, že Revoluce je zavřena za katrem kapitalistické justice, která si schválila zákon, že jakákoli Revoluce je zakázána a symboly revoluce neexistují. Podle těchto zákonů, co je paragrafem zakázáno, neexistuje. Pakliže existuje a někde se schová, je jednoznačně ilegální, proto se nasadí veškerý „demokratický“ potlačovací aparát (policie, soudy, armáda) a bude „právem kapitalistické revoluce“ stíhat Revoluce pracujících a všechny revolucionáře. Samozřejmě předtím je preventivně pošpiní, prohlásí je za teroristy a extremisty, za šířitele drog, aby lépe obyčejný lid pochopil a nebouřil se, a pak uspořádá veřejný soud jako ve středověku, kdy se veřejně upalovali čarodějnice, vynese rozsudek ve jménu „antirevoluce“ čili kontrarevoluce a tak se zachová na věčné časy kapitalistický mír.

Je to přesně tak. Kdo chce žít v kapitalistické demokracii a svobodě, musí si uvědomit, že Revoluce je nejen zakázána, ale je vyškrtuta i ze slovníku jazyka českého a jiných.

Dnešní vládcové se domnívají, že když porazí jeden strom, další nevyrostou. Že když uvrhnou lidi do „svobodné illegality“ zákazem například komunistické či revoluční strany, že tím vyřeší problémy společnosti a že mohou tak klidně spát.

Tato představa je v rozporu se samotnými zákony Přírody i lidské společnosti.

Revoluci totiž nemůže nikdo zakázat, umlčet, zakopat či jednoduše zavírat své vlastní oči a oči veřejnosti nad tím, že nastala trvale ledová, že celý mechanismus nově restaurovaného kapitalismu zajistí justice, policie, armáda, tajné služby.

Revoluce je a jednou se bude ptát? Proč jen 0,5 procent lidí ovládalo 40% veškerého bohatství planety Země a proč dalších 8% lidí vládne dalším 40% bohatství planety Země? Proč tedy jen 9% lidí kontroluje 80% veškerého bohatství planety, odhadnutého na 231 bilionů dolarů, a proč dalších 90% obyvatel vlastní jen 1% bohatství? Takto se bude budoucí Revoluce ptát zejména těch, kteří prohlásili soukromé vlastnictví za posvátné a nedotknutelné!

A ještě otázka: Revoluci (spíše kontrarevoluci) může „pořádat“ jen pravice (viz tzv. revoluce 17. listopadu 1989), nebo mají na ní právo i jiné vrstvy obyvatelstva? (Cis)

Zprivatizovaná republika a podnikatelsko-lichvářská demokracie

Když se ohlížíme kolem sebe, zjistíme, že do všech vrstev a to nejen ve státní správě - silně prosakuje podnikatelská a lichvářská struktura, která nejen vyždímala bohatství, skromně hromaděné a budované od dob národního obrození jako citron, ale má z nudy nebo z touhy prostě vládnout davům. Má peníze, může si koupit vše, na co si vzpomene, a do svých hrátek je vkládá také ze své touhy. A tak se z nevojáků stávají ministři obrany a generálové, z podnikatelů v bezpečnostních službách ministři vnitra či veřejných prací, z náboženských fanatiků ministři financí apod.

A lid dole se pokaždé nechává opít desítkou a rohlíkem (i ta desítka je díky nim již silně předražena) a volí stále větší množství těchto hazardérů. Kolik je dnes v parlamentu či v obecní samosprávě skutečně pracujících či nezaměstnaných? A proč tam nejsou? Protože mají prázdnou kapsu a nemohou se při volebním klání veřejně prodávat a produčirovat. Peníze a pokrytectví vládnu této zemi – i když si ty milióny dole myslí, že téměř všichni vychodili střední či vysoké školy, říkají si, že jsou vzdělaní a kulturní. Není to však pravda. Někáká ústava nám dává jediné skutečné právo ve společnosti: jednou za čtyři roky ve volbách si vybrat své reprezentanty. Jinak na nás všichni „kašlou“ a veřejně tvrdě prosazují heslo „Ať se každý stará sám o sebe!“ A my jako stádo ovcí se necháváme opít právě tím rohlíkem, pochlebováním, sliby, které se nikdy neplní - a volíme zrovna vlky, kteří nás mají hlídat. (ros)

Zemětřesení – největší lidské ztráty z přírodních katastrof

Podle Harvard Humanitarian Initiative největšími přírodní katastrofou, přinášející největší lidské oběti na planetě, je zemětřesení. Vědci uvádějí, že milióny lidí žijí v megalopolích, ležících v silně seismických oblastech, jako Los Angeles, New York, Delhi, Shanghai a Tokio. Každý rok je zaznamenáno více jak jeden miliónu otřesů, skoro dvě zemětřesení každé dvě minuty. Odhaduje se, že za posledních deset let zahynulo v Zemi v důsledku zemětřesení více jak 780.000 lidí, číslo, které tvoří 60 % všech přírodních katastrof. Rovněž zemětřesení vykazuje oproti povodním a cyklonům více zraněných lidí, kteří musí vyhledávat lékařskou a chirurgickou péči.

Zdroj: <http://www.naftemporiki.gr/news/cstory.asp?id=2086927>

Agrese v Libyi byla bezprecedentním vražděním. Je vážným varováním pro arabský svět a celou Afriku

Seumas Milne,

Zdroj: guardian.co.uk, Wednesday 26 October 2011 22.20 BST Article history

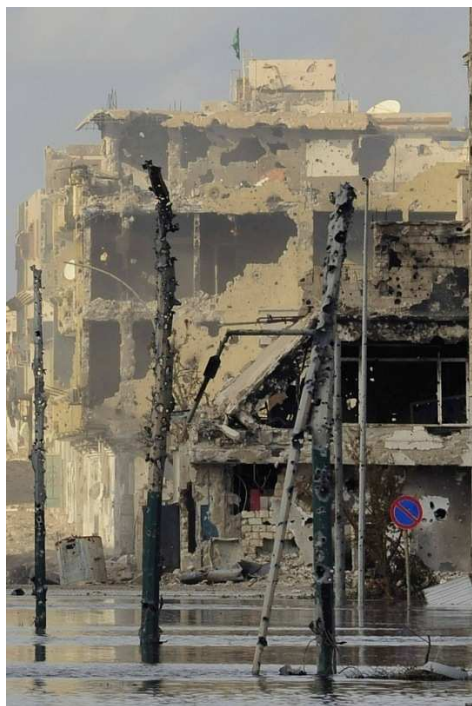
Brutální zavraždění libyjského diktátora, poté, co mu jeho vězňatelé strčili nůž do zadnice, bylo zcela zjevně válečným zločinem, píše v deníku Guardian Seumas Milne. Bylo to ale jen součástí daleko většího, děsného obrazu. V úterý informovala organizace Human Rights Watch, že bylo objeveno v Kaddáfího

poslední pevnosti, v městě Syrte, 53 mrtvol, vojáků a civilistů, kteří byli zřejmě popraveni - s rukama svázanými za zády - bývalými vzbouřeneckými vojáky.

Vyšetřovatel Human Rights Watch v Libyi Peter Bouckaert sdělil ve středu listu Guardian, že je objeveno v Syrte stále větší množství mrtvol. Z důkazů vyplývá, že za posledních 10 dnů bylo v městě Syrte usmrceno přibližně 500 osob, bojovníků i civilistů. Střelením, dělostřeleckými granáty a bombardováním.

Toto vraždění následovalo po dvouměsíčním obléhání a intenzivním bombardování města se 100 000 obyvateli, které nově triumfální vzbouřenci za pomoci letadel NATO a západních speciálních jednotek proměnili v ruiny asi jako kdysi Rusové čečenské město Groznyj.

A mrtvoly jsou jen nejnovějším z mnoha takových zjištění. Amnesty International nyní zveřejnila rozsáhlé množství důkazů o masových únosech a věznění, bití a mučení, zabíjení a zverstvech, páchaných vzbouřeneckými jednotkami, které Británie, Francie a Spojené státy podporují už osm měsíců - údajně proto, aby zabránily, aby takové zločiny páchal Kaddáfího režim.

*Libye se stala další válečnou obětí
bezohledné natoistické agrese*

NATO a establishmentová média, že k těmto hrůzám nedochází. Vychloubají se triumfem svobody a šeptají, že je nutno chovat se uměřeně. Nyní je ale naprosto jasné, že pokud bylo cílem západní intervence v Libyi "ochraňovat civilisty" a zachránit životy, intervence byla katastrofálním selháním.

Cameron a Sarkozy získali svolení od Rady bezpečnosti OSN v březnu k použití síly vůči Libyi, protože se Kaddáfího jednotky chystaly provést v Bengázi masakr podobný masakru v Srebrenici. Přirozeně nevíme, co by se stalo, kdyby k intervenci NATO nedošlo. Avšak neexistují důkazy - ani z jiných vzbouřeneckých měst, které Kaddáfí dobyl - že by měl schopnosti nebo v úmyslu provést takový masakr proti ozbrojenému městu se 700 000 obyvateli.

Je ale nyní známo, že zatímco v době, kdy NATO zahájilo svou intervenci v Libyi, byl podle odhadů OSN počet mrtvých asi 1000 - 2000. Nyní, o osm měsíců později, je počet mrtvých pravděpodobně desetkrát větší. Odhady mrtvých se pohybují od 10 000 do 50 000. Libyjská Národní přechodová

Po celou tuto dobu jsou oběti tvrdé rasistické kampaně masového věznění, lynčování a zverstev afričtí imigranti a černošští Libyjci. Jsou bez důkazů obviňováni, že prý byli Kaddáfího žoldnéři. Takové útoky pokračují, uvádí Bouckaert. Byl svědkem toho, jak vzbouřenečtí vojáci z Misraty tento týden zapalovali příbytky v městě Tawerga, aby se převážně černošské obyvatelstvo tohoto města už nemohlo vrátit.

Po celou tuto dobu předstírají

rada konstatuje, že zemřelo 30 000 osob a 50 000 osob bylo zraněno.

Tisíce těchto mrtvých byli zcela jistě civilisté, včetně osob, usmrcených bombardováním NATO a pozemními jednotkami podporovanými NATO. Počet mrtvých v Libyi daleko překračuje počet mrtvých v krvavých povstáních v Sýrii a v Jemenu. NATO žádné civilisty v Libyi neochránilo - zmnohonásobilo počet mrtvých a samo nepřišlo o jediného vojáka.

Západním mocnostem umožnila válka v Libyi získat znovu vliv ztracený v Tunisku a v Egyptě, umístit se do strategicky důležitého regionu a zajistit si komerčně výhodnou pozici ve státě bohatém na ropu, jehož předchozí vedení nebylo pro Západ spolehlivé. Není divu, že britský ministr obrany vyzývá podnikatele, aby si "sbalili kufry" a jeli do Libye a že americký velvyslanec v Tripolisu zdůrazňuje, že v Libyi je "obrovskou měrou" zapotřebí amerických firem.

Avšak pro Libyjce to znamená, že ztratili kontrolu nad svou vlastní budoucností. Byla jim vnucena západní správa, složená z lidí, kteří opustili Kaddáfího vládu a z britských a amerických výzvědných elementů. Toto převzetí moci zřejmě nejvýrazněji zpochybní libyjské islámští velitelé jako Abdel Hakim Belhaj, kterého r. 2004 unesla britská rozvědka MI5 a nechala ho v Libyi mučit. Bejhal už dal najevo, že Národní přechodovou radu nebude respektovat. Není divu, že příslušníci Rady žádají NATO, aby ze země neodcházelo.

Libyjský precedent je hrozbou nadějším na skutečné změny a nezávislost arabského světa - i jiných zemí. Libyjská tragédie brutálním způsobem dokázala, že zahraniční intervence nejen zaškrtní domácí národní svobodu a právo na sebeurčení - a životy také neochrání.

(28.10.2011, převzato z Britských listů)

První, druhý, třetí... čtvrtý odboj?

Co se to v Česku děje? Pro blbce se všechno začíná číslovat. První odboj? V době první světové války se v Českém království odehrál I. odboj. Proti Rakušákům a Hungrům, proti předposlednímu císaři rakousko-uherskému Františku Procházce (František Josef I.) a proti poslednímu habsburskému císaři Karlu I. První odboj slavně vyhrál a byla v důsledku toho vyhlášena samostatnost nejen Českého království, ale i Slovenska a Podkarpatské Rusi, čímž byl vytvořena Československá republika.

Mezi I.a následně II. oficiálně konstituovaným odbojem (1918-1938, 1938-1939) zdánlivě není nic. Žádné boje, žádné zápasy, žádné stávky, žádné demonstrace, žádné defenestrace či střelení do stávkujících demonstrantů, dělníků, rolníků, mužů, žen a dětí. V tomto dvacetiletí tedy podle současných režimově angažovaných historiků nebyl žádný odboj, i když vojsko, četnictvo a policie stačily při demonstracích, hladových bouřích a stávkách zastřelit na chodnících, ulicích a náměstích tehdejšího Československa přes 110 občanů. To nebyl žádný odboj, ale obyčejná rebelie neodpovědných živlů, žádajících práci, aby si vydělaly nějaký ten haléř k obživě své i svých rodin.

Tak tedy první odboj, k němuž náleží vnitřní revoluční vření mezi lidmi Českého království a čeští a slovenští legionáři, bojující v Rusku, v Itálii, ve Francii už patří do historie...

Přeskočíme-li „odboj“ obyčejných lidí v době I. republiky, nastal II. odboj. Ten se nekonal v období tzv. II. republiky (září 1938-15.březen 1939), i když i v tomto období docházelo

lo k zákazům činnosti politických stran, k zatýkání a persekuci, ale žádný odboj to nebyl. V době II. republiky politická elita československého státu již byla v Londýně, v Paříži i v USA, ti domáci, kteří v křečích očekávali, co bude s II. republikou a s jejich životem, neměli žádný odboj. Proto za II. odboj se klasifikuje období nacisticko-fašistické okupace (15. březen 1939-9. květen 1945). Je nepochybné, že to byl skutečný odboj, který se stal masovým zápasem na život a na smrt velké části obyvatel „protektorátu“ proti německým okupantům. Tento odboj může doopravdy sečítat své odbojové ilegální bojovníky, své zatčené, umučené a popravené po tisících a desetitisících. Bez obětí rasové „očisty“ lze vyjádřit tyto ztráty číslem přes 250.000 občanů, kteří zahynuli na popravištích, koncentracích i na světových bojištích - zaručeně za spravedlivou věc.

Pak se najednou objevuje z dnešních hlásných trub a propagandy tzv. III. odboj v čele s vrahy Mašiny a jejich skupiny, kteří s oblibou řádili jako němečtí okupanti: zapalovali, stříleli, kradli a loupili – za sebou při útěku z republiky zanechali 7 mrtvých občanů včetně dvou německých pohraničnicků. K tomuto odboji již patří i tzv. chartisté, kteří sice nevráždili, ale tajně psali na psacích strojích rozšiřovali po českých nočních barech a kavárnách leccjaké protestní deklarace o tom, jací to humanisté oni jsou. a rozšiřovali je hlavně mezi sebe, neboť veřejný ohlas a vliv „chartistů“ byl tak slabý, že český národ, pokud samotná „komunistická vláda“ se o nich nezmínila, nevěděl o nich vůbec nic.

Rok 1968 zrodil i řadu jiných „hrdinů“ III. odboje, o kterých máme jen matné povědomí a o kterých lze mluvit ne zrovna lichotivými slovy (např. vexláci, manipulující s tzv. bony a západoněmeckými markami, prodávající různého drobného zboží v pražských pasážích, doslova nemakačenkové, kterým se za žádnou cenu nechtělo pracovat a vydělávat si na svůj chléb – ti pak byli po r.1990 pasováni taky za „odbojáře“ a oběti komunistického režimu aj.).

Tak tedy byl po r. 1989 zákonem vyhlášen III. odboj, jehož aktérům se dnes rozdávají „zlaté lilie“ a jiná vysoká státní i nestátní vyznamenání.

Jelikož se v české historii jednotlivé odboje číslují, jaký bude asi čtvrtý odboj? Anebo bude vůbec nějaký? (Cis)

S českým odbojem je to poněkud jinak...

Historie odbojů – jedněch proti druhým – v Česku má své podivné tradice. Nezačíná, jak se nás snaží přesvědčit dnešní taky historikové z Ústavu pro potírání komunismu, kteří se zaměřili na oslavu zločinců, bojujících proti socialistickému zřízení v Československu, ale počátky českých „odbojů“ můžeme klást již do doby husitské. Tehdy se proti husitskému revolučnímu hnutí postavil po boku císaře Zikmunda a papeženců klérus, česká katolická šlechta a řada katolických měst (Ústí nad Labem, Plzeň, České Budějovice apod.). Oběti tohoto odboje se stali Mistr Jan Hus a desítky dalších jeho následovníků.

Předpokládáme proto, že **I. odbojem byl husitský odboj**, který začal vystoupením Mistra Jana Husa proti zlořádům v církvi i ve společnosti, které skončilo tragicky – jeho kato-

ličtí odpůrci ho demonstrativně upálili před zraky celé tehdejší Evropy 6. června 1415 v Kostnici na břehu Rýna poté, co byl kostnickým koncilem odsouzen. Jeho popel byl hozen do Rýna, aby po něm jeho památka byla navždy smazána.

II. českým odbojem je bezesporu defenestrace pražské chudiny na Novoměstské radnici, k níž došlo 30.7.1419. Stala se bezprostředním podnětem k vypuknutí husitské revoluce. „Lid účastníci se procesí pořádaného Janem Želivským vnikl po zamítnutí svých požadavků a po zneuctění monstrence novoměstskými radními pod vedením Žižkovým do radnice a konšely ubil; svolaná obec vyhlásila pohotovost na zajištění tohoto převratu“, říká historická encyklopedie.

III. český odboj, který začal rovněž defenestrací Pražanů proti habsburským místodržícím, **lze klást do r. 1618**. Došlo k ní 23.5.1618. Historická encyklopedie říká: „Na počátku nového, zakázaného stavovského sjezdu vůdci (české) radikální opozice ve snaze strhnout nerozhodné živly vyprovokovali svržení habsburských místodržících Martinice a Slavaty z oken Pražského hradu (sice dopadli z místodržícího paláce velmi tvrdě, ale na hnůj – a přežili, pozn. aut.). Nato zvolena nová vláda 30 direktorů (10 zástupců města), která ihned zahájila verbování vojska a obrátila se o pomoc do zahraničí.“

Do IV. českého odboje lze klást boj Chodů za zachování svých privilegií (bojovali o ně 200 let), který vrcholil odepřením poslušnosti Volfu Maxmiliánovi Lamingerovi r. 1693, po němž byla císařskou resolucí 12.1.1693 jejich práva s konečnou platností zrušena. Chodský rebelant Jan Sladký Kozina, který stál v čele Chodů, by za to 18.11.1695 veřejně na náměstí v Plzni popraven.

Další a to V. český odboj se odehrál ve východních Čechách a zůstal podnes v povědomí lidí v pořekadle „Dopadli jako sedláci u Chlumce“, kteří v r. 775 povstali proti své vrchnosti. Jejich pokus zmocnit se Chlumce nad Cidlinou a dobýt tamější zámek skončil ve dnech 24.-16.března 1775 nezdarem. Byli rozehnáni pěším plukem hraběte Wallise z Kutné Hory. Celkem došlo ke třem důležitým střetům s vojskem a povstalcí. I když povstalci byli poraženi, selské pozdvižení nebylo potlačeno a trvalo celé léto (zasáhlo i Moravu). K rozhodnému okamžiku došlo v pátek 24. března 1775, kdy se s vojáky střetlo na 300 sedláků, kteří v tomto boji dopadli velmi zle. Vojáci zahnali povstalce do vody, kde se dva poddaní utopili, další dva zabili a 72 se ocitlo ve vězení. V dalším střetnutí s vojskem u Chlumce byli povstalci opět zahnaní do vody a utrpěli těžké ztráty: 5 mrtvých a 211 zajatých. Při dalším soudním jednání bylo 7 vůdců povstalců odsouzeno k trestu smrti provazem, řada dalších výprask karabáčem a další pak byli odsouzeni na nucené práce. Nejde nám tu však o podrobnější historický výklad, ale pouze o zařazení této události mezi další české odboje.

Další české odboje lze nalézt i v době národního obrození, v revolučním roce 1848, odbojem lze nazvat i zápasy proletariátu v II. polovině 19. století, takže těch českých odbojů bylo více a nikoliv jen 3 odboje, které nám vypočítali historikové a dnešní propagandisté.

O budoucích odbojích v Česku se zaručeně zmíníme v budoucích stránkách těchto „Listů“. (Cis)